

Артур Конан Дойл

Обряд родини Масгрейвів

У характері мого друга Шерлока Холмса мене часто вражала одна дивовижна риса: у своїй розумовій роботі він був вельми охайний і акуратний, любив він і вишукано вдягтися, та водночас йому була властива надзвичайна неорганізованість, і він міг довести до розпачу будь-кого, хто мешкав з ним під одним дахом. Це не означає, що сам я в цьому відношенні бездоганний. Безладна робота в Афганістані, посиливши мою природну схильність до богемного життя, зробила мене безладнішим, ніж це дозволено лікареві. Проте моя безладність має межі, і коли я бачу людину, яка зберігає свої сигари в цеберку для вугілля, тютюн — у перській пантофлі, а листи, що на них треба негайно відповісти, приколює складаним ножиком до дерев'яної полиці над каміном, то починаю думати про себе щонайкраще. До того я завжди вважав, що такій розвазі, як стрільба з пістолета, слід, безперечно, віддаватись просто неба; отож коли Холмс, проїнявшись якимось дивним настроєм, вмощувався в кріслі з револьвером у руці та сотнею патронів і починав прикрашати протилежну стіну патріотичним

вензелем «VR»¹, я дуже гостро відчував, що ні повітря, ні вигляд нашого помешкання від цього аж ніяк не кращають.

Наші кімнати завжди були повні хімікатів та речей, що лишилися на згадку про різні кримінальні справи, і все це опинялося в зовсім несподіваних місцях, приміром у маслянці або ще деінде. Та найбільше завдавали мені клопотів Холмсові папери. Він терпіти не міг нищити документи, особливо пов'язані зі справами, які він колись розслідував, а проте раз або двічі на рік збирався на силі й розбирав свій архів та упорядковував його. Як я вже згадував десь у своїх безладних нотатках, бурхливі вибухи енергії, коли Холмс здійснював видатні розслідування, чергувалися в нього з періодами апатії, і тоді він майже не рухався, а здебільшого лежав, граючи на скрипці або читаючи книжки. Отже, щомісяця паперів більшало й більшало, по всіх кутках росли стоси рукописів, а палити їх суворо заборонялося і доторкатись до них міг тільки їхній власник.

Одного зимового вечора ми сиділи біля каміна. Скориставшись із того, що Холмс закінчив робити вирізки і вклеювати їх у свій альбом, я зважився запропонувати йому знайти хоч би пару

¹ «*Victoria Regina*» — королева Вікторія (лат.).

годин, щоб надати нашому помешканню трохи пристойнішого вигляду. Він визнав справедливість мого прохання і з досить похмурым виразом обличчя подався до своєї спальні. Незабаром він з'явився знову, тягнучи чималу бляшану скриньку. Поставивши її посеред кімнати й сівши перед нею на ослінчик, він одкинув віко. Я побачив, що скринька на одну третину заповнена паперами, перев'язаними червоною тасьмою.

— Тут чимало цікавих справ, Вотсоне, — сказав Холмс, лукаво позираючи на мене. — Гадаю, коли б ви знали, що у цій скриньці, то, мабуть, попросили б мене дістати звідти деякі папери, а не класти туди нові.

— Отже, там записи про вашу давнішу роботу? — спитав я. — Мене обіймає жаль, що я не маю ніяких нотаток про ті часи.

— Авжеж, друже, всі ці справи відбулися ще до того, як у мене з'явився мій власний біограф і поклав собі уславити моє ім'я.

М'якими, пестливими рухами він одну за одною виймав паки паперів.

— Не всі справи кінчалися успішно, Вотсоне, — сказав він, — але серед них було кілька неабияких загадок. Ось звіт про вбивства в Тарлетоні, ось справа Вембері, торговця вином, ось записи про пригоду з однією старою росіянкою, ось дивна історія алюмінієвої милиці, а також повний

звіт про Ріколетті з дерев'яною ногою та про його страшну дружину. А ось... о, це справді цікава справа!

Холмс запорпався на самісінькому дні скриньки й витяг маленьку дерев'яну з висувною кришкою коробочку, схожу на ті, що в них тримають дитячі іграшки. Звідти він видобув зіжмаканий клапоть паперу, старовинного фасону мідний ключ, дерев'яний кілочок з прив'язаним до нього клубком мотузки і три металеві укриті іржею кружальця.

— Ну, друже, якої ви думки про ці речі? — спитав Холмс, сміючись із моєї розгубленості.

— Цікава колекція.

— Дуже цікава. А історія, пов'язана з нею, ще цікавіша.

— Отже, ці реліквії мають історію?

— О, вони самі — історія!

— Що ви хочете цим сказати?

Шерлок Холмс по черзі брав усі ті речі і клав їх на край столу. Потім пересів у своє крісло і оглянув предмети блискучими від задоволення очима.

— Оце все я залишив собі на згадку про випадок, пов'язаний із обрядом родини Масгрейвів.

Холмс не вперше згадував про цю справу, але мені досі не пощастило почути подробиць.

— Мені б дуже хотілося, — сказав я, — щоб

ви розповіли про той випадок.

— І залишив усі речі розкиданими? — насмішкувато вигукнув Холмс. — Адже ваша любов до охайності довго такого не витримає. Проте я й сам хочу, щоб ви додали до свого літопису цей випадок, бо він має такі деталі, які роблять його унікальним у кримінальній хроніці не лише Англії, а, мабуть, і будь-якої іншої країни. Колекція моїх невеличких досягнень справді була б неповна без розповіді про цю незвичайну справу.

Коли я вперше приїхав до Лондона, то оселився на Монтегю-стріт, просто за рогом Британського музею, й жив там, заповнюючи своє надто необмежене дозвілля вивченням усіх тих наук, які зробили б мене більш підготовленим до того, чим я мав намір зайнятися. Час од часу мені траплялося щось розслідувати, головним чином за рекомендацією давніх студентських товаришів, бо протягом останніх років мого навчання в коледжі там точилося чимало розмов про мене й мій метод. Серед інших довелось мені розслідувати справу про обряд родини Масгрейвів.

Моє втручання в цю надзвичайно цікаву справу призвело до вельми поважних наслідків. І саме вона була першим кроком до мого нинішнього становища.

Реджінальд Масгрейв навчався в одному зі мною коледжі, я навіть був з ним трохи знайомий.